

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. П., 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря Д.Б.И.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20211720103314
по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове по чл.432 от Кодекса за *то (КЗ), вр. чл.86 от ЗЗД.**

С исковата молба, както и след изменение в открито съдебно заседание от 17.01.2022 г., ищецът Е.К.К., с ЕГН ***** и адрес: ****, е предявил обективно кумулативно съединени искове срещу „***-****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ****, с правно основание чл.432 от КЗ, с които се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 2897.73 лева, представляваща общия размер на застрахователно обезщетение по застраховка „Обща гражданска отговорност – отговорност на работодателя“, сключена между ответника и работодателя на ищеца - „****“ ЕООД на основание чл.74е, ал.2, т.7 от ЗНЗ по покрит риск, от които:

- сумата от 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец май 2016 г., сумата от 552.87 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.06.2016 г.- 21.06.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба - 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

- сумата от 295.72 лева, представляваща обезщетение за ползване на 3 дни отпуск поради временна неработоспособност за месец май 2016 г., сумата от 148.11 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.06.2016 г. - 21.06.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба - 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

- сумата от 149.65 лева, представляваща нетния размер на обезщетението за отработени 10 дни през месец ноември 2016 г., сумата от 67.47 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.12.2016г.- 21.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба- 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

- сумата от 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец ноември 2016г., сумата от 497.67 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.12.2016г.- 21.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба- 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

В законоустановения срок ответникът е депозирал отговор, с който е оспорил редовността на исковата молба. Алтернативно ответникът е оспорил така предявения иск по основание и по размер. Ответникът оспорва, че е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Обща гражданска отговорност – отговорност на работодателя“, сключена между ответника и работодателя на ищеца - „***“ ЕООД. Ответникът оспорва всички факти по исковата молба от трудовото правоотношение на ищеца до невъзможността на ответника да изпълни задълженията си. Ответникът възразява срещу неточно попълване на преддоговорния въпросник от „***“ ЕООД., както и несвоевременното уведомяване на застрахователя от последния. Ответникът възразява, че иска е завишен по размер предвид договореното трудово възнаграждение на ищеца от 420.00 лева. Ответникът оспорва изцяло претенцията за лихва доколкото няма посочена банкова сметка предвид разпоредбата на чл.380, ал.1 от КЗ. Ответникът е оспорил исковете като погасени по давност.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. В., която поддържа предявените искове и моли съда да ги уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски.

Ответникът в съдебно заседание не се представлява. В депозирани по делото писмени становища чрез ю.к. Т. и ю.к. Х. оспорва предявените искове и моли съда да ги отхвърли, като им се присъдят сторените по делото разноски, ведно с юрисконсултско възнаграждение. Противопоставя възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, П. районен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД, които съдът намира за допустими, поради което и следва да се произнесе по същество.

По основателността:

От приложения по делото трудов договор № 198 от 18.01.2016 г. (л.38 и сл. от

делото) се установява, че между „***“ ЕООД и Е.К.К. е бил сключен трудов договор, по силата на който ищецът е приел да изпълнява длъжността „Общ работник, строителство на сгради“ срещу основно месечно трудово възнаграждение от 420.00 лева, платимо веднъж месечно до 25-то число.

От същата дата между „***“ ЕООД и ищеца е подписано допълнително споразумение за предоставяне на временна работа на основание чл.107с, ал.2 от КТ, определящо при посочени в същото параметри на временната работа, вкл. място на работата в Република Франция, заплата 10 евро/час и дата на явяване в предприятието-ползвател 18.01.2016 г.

Приложен по делото е и фиш за заплати за м.04.2016 г. на „***“ ЕООД.

От приложената заповед № 198 от 28.04.2016 г. на „***“ ЕООД се установява, че на ищеца е било разрешено ползването на платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни, считано от 02.05.2016 г. до 01.06.2016 г., която е било прекъсната със заповед № 198-1 от 17.05.2016 г., считано от 17.05.2016 г. Остатъкът от разрешения за ползване платени годишен отпуск ищецът е ползвал, считано от 02.11.2016 г. до 15.11.2016 г. включително, което се установява от приложената по делото заповед № 198-2 от 01.11.2016 г.

С искане за изплащане на застрахователно обезщетение с вх. № 99-12389 от 08.06.2021 г. при ЗАД „*** ***“ АД ищецът е поискал от ответника за му бъде изплатено застрахователно обезщетение по силата на поет застрахователен риск, обективиран в застрахователна полица № 0710-230-2016 г., по която е бенефициент, като трето лице ползвател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, секция – I – „отговорност на работодателя“, сключена с „***“ ЕООД. Искането на ищеца включва изплащане на неизплатено трудово възнаграждение, неизплатено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск, както и възнаграждение за първите 3 дни от отпуск за временна неработоспособност. Няма спор между страните по тези обстоятелства.

С писмо изх. № 99-12407 от 18.06.2021 г., във връзка с отправеното от ищеца искане е поискал от същия да му представи трудов договор, споразумения, характеристики, протоколи, заповеди и др. документи на служителя, искова молба до виновната страна за просрочени задължения по договора, както и справка за неизплатени суми по трудов договор.

По делото е изслушана, приета и неоспорена от страните съдебно – икономическа експертиза, изготвена от вещото лице В. М. В., се установява че през м.05.2016 г. ищецът е ползвал платен годишен отпуск от 10 дни, като размера на дължимото нетно възнаграждение за ползвания платен годишен отпуск е в размер на 1103.89 лева, с падеж на плащане 25.06.2016 г. Вещото лице е изчислило, че дължимото обезщетение за сметка на работодателя за 3 дни временна

нетрудоспособност през м. май 2016 г. в размер на 295.72 лева, с падеж на плащане 25.06.2016 г. Дължимото нетно трудово възнаграждение за отработени 10 дни за м.11.2016 г., съгласно уговореното от страните трудово възнаграждение, вещото лице е изчислило в размер на 149.65 лева, а възнаграждение за ползвания от ищеца платен годишен отпуск за 10 дни през м.11.2016 г. е изчислило в нетен размер от 1103.89 лева. При извършената от нещото лице справка, експерта не е установил плащане на посочените по-горе суми. Вещото лице е изчислило и размера на процесната лихва за всяка една от процесните главници, като лихвата за забава за периода от 26.06.2016 г. до 28.06.2021 г. (дата на предявяване на иска) изчислена върху главница 1103.89 лева, представляваща нетно възнаграждение за ползвания м.май 2016г. платен годишен отпуск от 10 дни, е изчислило в размер на 552.87 лева; лихвата за забава за периода от 26.06.2016г. до 28.06.2021 г. (дата на предявяване на иска) изчислена върху главница 295.72 лева, представляваща възнаграждение за временна нетрудоспособност 3 дни през м.май 2016 г., е изчислило в размер на 148,11 лева; лихвата за забава за периода от 26.12.2016 г. до 28.06.2021 г. (дата на предявяване на иска) изчислена върху главница 1103.89 лева, представляваща нетно възнаграждение за ползвания м.ноември 2016 г. платен годишен отпуск от 10 дни, е изчислило в размер на 497.67 лева, а лихвата за забава за периода от 26.12.2016 г. до 28.06.2021 г. (дата на предявяване на иска) изчислена върху главница 149.65 лева, представляваща нетно трудово възнаграждение за отработени 10 дни през м.ноември 2016 г., е изчислило в размер на 67.47 лева.

За да изчисли и посочи съответните размери на дължимите от работодателя възнаграждения и обезщетение, вещото лице е установило, че между ищеца и „****“ ЕООД е бил сключил трудов договор № 198/15.01.2016 г., съгласно който ищецът е заемал длъжността „общ работник, строителство на сгради“, при 8 часов работен ден, със срок - до завършване на определена работа, а именно: строително ремонтни дейности на строителни обекти и завършване на външни фасади и вътрешни строителни ремонтни дейности в самите обекти, както и други дейности пряко свързани с естеството на работа, произтичащи от длъжностната характеристика, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 420.00 лева, с периодичност на изплащане веднъж месечно на 25-то число, с основен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за съответната календарна година. Установило е, че трудовия договор е прекратен със заповед №198 от 15.01.2017 г. Експерта е установил, че ищецът е сключил и споразумение за предоставяне на временна работа с “****” ЕООД, което определя задължителни параметри на временната работа. Име и адрес на предприятието ползвател е френско предприятие: ***, RCS ***, а място на работа в предприятието ползвател във Франция, на длъжност работник - общ работник, строителство на сгради, и задача -строителство и архитектура. Уговореното между страните възнаграждение съгласно споразумението е – 10.00 евро/час.

Вещото лице е установило, че „****” ЕООД има сключен договор за предоставяне на персонал с френско предприятие ползвател *** ***, съгласно който доставчикът предоставя за временно разположение на клиента квалифицирани работници за временна заетост -

сезонна работа. Размерът на възнаграждението, което би получавал един квалифициран за тази дейност работник, заемащ същото работно място в предприятието на клиента се изчислявало по почасовата ставка Съгласно Общи условия към сключен договор за предоставяне на персонал, разходите по транспортирането на работника преди и след отдаването му на разположение са за сметка на Доставчика- “****” ЕООД . Съгласно договора, в деня на неговото сключване, клиентът предава на доставчика удостоверение за застраховка, посочващо срока на застраховката, естеството на щетите, покрити от същата тази застраховка и максималната сума за обезщетението, която е в сила в момента, а от своя страна доставчикът заявява, че разполага с финансова гаранция за възнаграждението на работника, издадена от ***.

Вещото лице е установило, че съгласно застрахователна полица № *** издадена на 15.04.2016 г., ЗАД ”****-****” АД , съгласно Общите условия на застраховка „Обща гражданска отговорност” секция – I, Отговорност на работодателя и срещу заплащане на договорената премия, е приел да застрахова „****” ЕООД, със застрахователно покритие: сумите, които застрахованият на законно основание е отговорен да заплати на работниците и служителите, представляващи вземания на работниците и служителите, които ще бъдат наемани от Застрахования по трудов договор за временна работа. Съгласно застрахователната полица, застрахованите лица са лица заети на трудов договор за временна работа, през срока на застраховката за изпълнение на основната дейност на Застрахования. Срокът на застраховката е 12 месеца, с период: начало - 17.04.2016 г. и край 16.04.2017 г. При така сключената застраховка, вещото лице е установило, че застрахователната премия е платена на 15.04.2016 г.

За уважаването на предявения иск, ищецът при условията на пълно и главно доказване следва да докаже наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Обща гражданска отговорност – отговорност на работодателя“, сключена между ответника и работодателя на ищеца - „****“ ЕООД на основание чл. 74е, ал. 2, т. 7 ЗНЗ, настъпване на застрахователно събитие и изпълнение от страна на застрахования на задълженията му, произтичащи от закона и договора за уведомяване на застрахователя и предоставяне на необходимите документи. Ответникът е длъжен да докаже твърденията и възраженията си.

Съдът намира, че между страните е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Обща гражданска отговорност – отговорност на работодателя“, сключена между ответника и работодателя на ищеца - „****“ ЕООД на основание чл. 74е, ал. 2, т. 7 ЗНЗ. Възражението на ответника, „че между него и работодателя на ищеца не е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Обща гражданска отговорност – отговорност на работодателя“, съдът намира за неоснователно. В действителност по делото не е представена застрахователната полица за сключването на застраховката, но предвид това, че ищецът е бенефициент, респ. трето ползващо се от застраховката лице, поради което и същият не може да я представи в хода на настоящото производство. Ответникът също не представя застрахователната полица, но от приложеното и неоспорено от страните писмо от

08.06.2021 г. (л.63 от делото), изходящо именно от ответника до ищеца, в същото ЗАД „***“ АД извънсъдебно е признал този факт, което признание следва да бъде ценено от съда с оглед всички останали събрани по делото писмени доказателства. Факта, че между ответника и работодателя на ищеца е била сключена процесната застраховка се установява и от приетото и неоспорено от страните заключение на съдебно – икономическата експертиза, в която вещото лице изрично е посочило, че съгласно застрахователна полица № ***, издадена на 15.04.2016 г., ЗАД ”***-***“ АД , съгласно Общите условия на застраховка „Обща гражданска отговорност“ секция – I, Отговорност на работодателя и срещу заплащане на договорената премия, е приел да застрахова „***“ ЕООД, със застрахователно покритие: сумите, които застрахованият на законно основание е отговорен да заплати на работниците и служителите, представляващи вземания на работниците и служителите, които ще бъдат наемани от Застрахования по трудов договор за временна работа. За срок от 12 месеца, с период: начало - 17.04.2016 г. и край 16.04.2017 г., за което застрахователната премия е платена на 15.04.2016 г.

Неоснователно е и възражението на ответника, че между ищеца и „***“ ЕООД няма валидно трудово правоотношение. Факти, че между Е.К.К. и „***“ ЕООД е било сключено валидно трудово правоотношение се установява по безспорен начин от приложения по делото трудов договор и споразумение, поради което и това обстоятелство, съдът намира за доказано.

По делото не се събраха доказателства дължимото на ответника трудово възнаграждение, обезщетение за първите три дни от отпуск за временна неработоспособност, както и възнаграждение за ползван платен годишен отпуск да са изплатени от „***“ ЕООД на ищеца.

Съдът е указал на ответника, че същият носи тежестта да докаже плащане, но по делото не са приети такива доказателства, поради което и съдът намира, че ответникът не е изплатил на ищеца процесните обезщетения.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в срока на валидност на застрахователното правоотношение е настъпил покрит риск - неизплащане на дължимите се на ищеца суми от трудовото му правоотношение с „***“ ЕООД, поради неплатежоспособност на чуждестранното дружество-ползвател по договора за осигуряване на временна заетост. Поради това и следва да се ангажира отговорността на застрахователя.

Съгласно константната съдебна практика на ВКС по прекия иск, основан на чл.432 от КЗ, застрахователят обезщетява причинените вреди в същия размер, в който, на основание чл.45 от ЗЗД, е задължен да ги обезщети застрахованият делинквент, съответно на основание чл.79 от ЗЗД, е задължена да ги обезщети застрахованата страна по договор, но само до размера на уговорената в застрахователния договор застрахователна сума. Изразеното тълкуване е намерило израз и в ТР № 1/2014 г. на ВКС, ОСТК. Създадената от закона възможност за пряко предявяване на иска срещу застрахователя е само обществено оправдан правен способ за по-лесно и по-бързо обезщетяване на увредения от основното гражданско правоотношение, а не средство за увеличаване имуществото на същия, или

източник на доход, до каквито резултати би се стигнало ако застрахователят отговоря по - тежко от делинквента или работодателя за същите имуществени и неимуществени вреди.

Съгласно чл.177, ал.1 от КТ, за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползуването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни. В исковата молба ищецът твърди, че работодателят не му изплатил дължимото обезщетение за ползвания от него платен годишен отпуск за 10 дни през м.05.2016 г. в нетен размер от 1103.89 лева, както и сумата в размер на 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец ноември 2016 г., което се установи по безспорен начин от приетата по делото съдебно – икономическа експертиза. Така твърдения отрицателен факт от ищеца - липсата на плащане, както бе посочено по горе подлежи на оборване от ответната страна със съответните доказателствени средства, което не е сторено в настоящето производство. При това положение съдът намира искът в тази му част за основателен и доказан, поради което и следва да бъде уважен.

Съгласно чл.40, ал.5 от КСО, осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение. Няма спор по делото, че ищецът в качеството му на заето лице по трудов договор, притежава и качеството на осигурено лице, а „***“ ЕООД, в качеството им на работодател имат качеството на осигурител. От приетата по делото съдебно – икономическа експертиза се установява, че работодателя на ищеца, в качеството му на осигурител не му е изплатил сумата в размер на 295.72 лева, представляваща обезщетение за ползване на 3 дни отпуск поради временна неработоспособност за месец май 2016 г., Така твърдения отрицателен факт от ищеца - липсата на плащане, подлежащ на оборване от ответната страна със съответните доказателствени средства, също не е оборен от ответната страна. При това положение съдът намира, че искът и в тази му част за основателен и доказан, поради което и следва да бъде уважен.

Съгласно чл.242 от КТ, положения труд по трудово правоотношение е възмезден, като по силата на чл.269, ал.1 и чл.270, ал.1 и ал.2 от КТ, трудовото възнаграждение се заплаща в предприятието, в което се извършва работата, всеки месец. Този твърдян от ищеца отрицателен факт - липсата на плащане, също не е оборен от ответната страна със съответните доказателствени средства. От СИЕ се установява, че на ищеца не му е изплатена сумата от 149.65 лева, представляваща нетния размер на възнаграждението за отработени 10 дни през месец ноември 2016 г. Поради което искът и в тази му част е доказан по основание и размер, и следва да бъде уважен.

По отношение на претендираните лихви:

В приетата СИЕ вещото лице е изчислило и размера на дължимата се на ищеца законна лихва върху всяко една от дължимите му се суми. Ответникът е противопоставил възражение, че лихвата е погасена по давност, което съдът намира за основателно.

Съгласно чл.378, ал.8 от КЗ вземанията за лихви върху застрахователното обезщетение се погасяват с тригодишна погасителна давност. Процесния период, за който ищецът претендира законната лихва е върху сумата от 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец май 2016 г. е 25.06.2016 г.- 21.06.2021 г. Искът е предявен на 25.06.2018 г., видно от поставеното върху печата на исковата молба отбелязване за пощенско клеймо, тъй като исковата молба е подадена по пощата. При това положение за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г. искът като погасен по давност е неоснователен и следва да бъде отхвърлен в тази му част. Съдът намира, че за изчисляване на дължимата на ищеца законна лихва за забавеното плащане на обезщетението за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през м.05.2016 г. не са необходими специални знания и съдът може и сам да я изчисли. Дължимата се законна лихва за периода от 25.06.2018 г. до 21.06.2021 г., след нейното изчисление чрез използването на общодостъпен електронен продукт съдът изчисли в размер на 335.15 лева, която и следва да се присъди на ищеца.

Погасен по давност и искът за лихва за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г. върху сумата от 295.72 лева, представляваща обезщетение за ползване на 3 дни отпуск поради временна неработоспособност за месец май 2016 г. Както вече бе посочено искът е предявен на 25.06.2018 г., видно от поставеното върху печата на исковата молба отбелязване за пощенско клеймо, предвид подаването на исковата молба по пощата. Съдът намира, че за изчисляване на дължимата на ищеца законна лихва за забавеното плащане на обезщетение за ползване на 3 дни отпуск поради временна неработоспособност за месец май 2016 г. не са необходими специални знания и съдът може и сам да я изчисли. Дължимата се законна лихва за периода от 25.06.2018 г. до 21.06.2021 г., след нейното изчисление чрез използването на общодостъпен електронен продукт съдът изчисли в размер на 89.79 лева, която и следва да се присъди на ищеца. В останалата част искът като погасен по давност следва да бъде отхвърлен.

Погасен по давност и искът за лихва за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г. върху сумата от 149.65 лева, представляваща нетния размер на обезщетението за отработени 10 дни през месец ноември 2016 г. Както вече бе посочено искът е предявен на 25.06.2018 г., видно от поставеното върху печата на исковата молба отбелязване за пощенско клеймо, предвид подаването на исковата молба по пощата. Съдът намира, че за изчисляване на дължимата на ищеца законна лихва за забавеното плащане на обезщетението за отработени 10 дни през месец ноември 2016 г. не са необходими специални знания и съдът може и сам да я изчисли. Дължимата се законна лихва за периода от 25.06.2018 г. до 21.06.2021 г., след нейното изчисление чрез използването на общодостъпен електронен продукт съдът изчисли в размер на 44.21 лева, която и следва да се присъди на ищеца. В останалата част искът като погасен по давност следва да бъде отхвърлен.

Погасен по давност и искът за лихва за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г. върху сумата от 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец ноември 2016г. Както вече бе посочено искът е предявен на 25.06.2018 г., видно от поставеното върху печата на исковата молба отбелязване за пощенско клеймо, предвид подаването на исковата молба по пощата. Съдът намира, че за изчисляване на дължимата на ищеца законна лихва за забавеното плащане на обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец ноември 2016г. не са необходими специални знания и съдът може и сам да я изчисли. Дължимата се законна лихва за периода от 25.06.2018 г. до 21.06.2021 г., след нейното изчисление чрез използването на общодостъпен електронен продукт съдът изчисли в размер на 335.15 лева, която и следва да се присъди на ищеца. В останалата част искът като погасен по давност следва да бъде отхвърлен.

Върху исковите за главница се дължи и законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 25.06.2021 г., до окончателното изплащане на сумите, която следва да бъде присъдена на ищеца.

Неоснователно е възражението на ответника, че главните иски са погасени по давност. В действителност съгласно чл.378, ал.2 от КЗ, правата и задълженията по застрахователния договор по застраховки "Живот", "Злополука", "Заболяване" и по преки иски по застраховки "Гражданска отговорност" по т. 10 - 13, раздел II, буква "А" от приложение № 1 във връзка със застрахователното обезщетение или сума се погасяват с 5-годишна давност, считано от датата на настъпване на застрахователното събитие. Видно от приетата съдебно – икономическа експертиза падежа на първата главница е 25.06.2016 г. Искът е предявен по пощата в предвидения в посочената по – горе норма пет годишен давностен срок – на 25.06.2021 г., поради което не е погасен по давност. В този смисъл съдът намира възражението на ответника за погасяване на главните иски поради изтичане на пет годишен давностен срок е неоснователно.

По разноските:

Двете страни са поискали присъждане на разноски, за което са представили списък по чл.80 от ГПК.

С оглед изхода на делото ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковите, а ответника съразмерно на отхвърлената част от исковите. Ищецът е доказал разноски в общ размер на 956.77 лева, от които държавна такса в размер на 156.77 лева, заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 650.00 лева и депозит вещо лице в размер на 150.00 лева. Ответникът е противопоставил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. С оглед изхода на делото съразмерно с уважената част от исковите върху ответника следва да бъде възложени такива в размер на 782.76 лева, представляваща сторени от ищеца разноски по делото.

Ответникът в хода на делото е бил представляван от юрисконсулт, за което съдът

следва да му определи възнаграждение. Дължимото на юрисконсулта възнаграждение, съдът определя в размер на 100.00 лева. Ответникът не е направил други разноси по делото. С оглед изхода на делото и съразмерно с отхвърлената част от исковете върху ищеца следва да бъде възложена сумата в размер на 18.17 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, П. районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „***-***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: **** ДА ЗАПЛАТИ на Е.К.К., с ЕГН ***** и адрес: ****, следните суми:

- сумата от 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец май 2016 г., сумата от 335.15 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.06.2018 г.- 21.06.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба - 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за присъждане на законна лихва върху главницата за разликата до пълния предявен размер от 552.87 лева за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г., като погасен по давност.

- сумата от 295.72 лева, представляваща обезщетение за ползване на 3 дни отпуск поради временна неработоспособност за месец май 2016 г., сумата от 89.78 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.06.2018 г. - 21.06.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба - 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за присъждане на законна лихва върху главницата за разликата до пълния предявен размер от 148.11 лева за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г., като погасен по давност.

- сумата от 149.65 лева, представляваща нетния размер на обезщетението за отработени 10 дни през месец ноември 2016 г., сумата от 44.21 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.12.2018г.- 21.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба- 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за присъждане на законна лихва върху главницата за разликата до пълния предявен размер от 67.47 лева за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г., като погасен по давност.

- сумата от 1103.89 лева, представляваща обезщетение за ползван платен годишен отпуск за 10 дни през месец ноември 2016г., сумата от 335.15 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 25.12.2018 г.- 21.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба- 25.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за присъждане на законна лихва върху главницата за разликата до пълния предявен размер от 497.67 лева за периода от 25.06.2016 г. до 24.06.2018 г., като погасен по давност.

ОСЪЖДА „***-***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: **** ДА ЗАПЛАТИ на Е.К.К., с ЕГН ***** и адрес: **** сумата в размер на 782.76 лева, представляваща направени по делото разноси за държавна такса, адвокатско възнаграждение и депозит вещо лице, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Е.К.К., с ЕГН ***** и адрес: **** ДА ЗАПЛАТИ на „***-***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: **** сумата от 18.17 лева, представлява юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Сумите могат да бъдат платени по следната банкова сметка: ***, в „***“ АД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред *** окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____